

TEZĂUR LITURGIC
7 OCTOMBRIE

SLUJBA
SF.CUVIOS
IOAN PUSTNICUL
ȘI
98 CUVIOȘI
DIN CRETA

ATENA, 2010

07 ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ & 98 ΟΣΙΟΙ ΕΝ ΚΡΗΤΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ
τὸ· *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς δὲ τὸ· *Κύριε*
ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ Προσόμοια. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος α'. Τῶν
οὐρανίων ταγμάτων.

Λαμπρᾷ φωνῇ δεῦτε πάντων Κρητῶν ὁ σύλλογος,
νῦν ἐν φωναῖς ᾠσμάτων, ἐν ναῷ τοῦ Κυρίου,
ὕψωσωμεν τὰς χεῖρας καὶ δόξαν Θεῷ, ἀναπέμψωμεν
σήμερον, τῷ δόντι ῥύστην καὶ μέγαν ἡμῖν φρουρόν,
Ἰωάννην τὸν πανένδοξον.

Σήμερον τέρπεται πόλις ἡ Κυδωνία πιστῶς,
κατέχουσα ἐν κόλποις, τὸν ἀσύλητον πλοῦτον, τὸν
μέγαν Ἰωάννην τὸν θαυμαστόν, κατὰ γῆν τε καὶ
θάλασσαν, καὶ δι' αὐτοῦ συγκαλεῖται πάντας ἡμᾶς, τοῦ
δοξάσαι σὺν αὐτῇ τὸν Θεόν.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτῖσι πᾶσαν φωτίζει τὴν γῆν,
τοὺς ἐν θαλάσῃ ὄντας, βοηθεῖ καθ' ἐκάστην,
νοσήματα διώκει παύει ψυχῶν, καὶ σαρκὸς
ἀρρώσθημα, παρὰ Κυρίου τὴν χάριν ἀπειληφώς,
Ἰωάννης ὁ πανένδοξος.

Ἔτερα. Τῶν Ὀσίων. Ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πατέρες πανάγιοι χορός, ἀσκητῶν γεγόνατε, ἐν ἐγκρατεία βιώσαντες· καὶ νῦν αὐλίζεσθε, ἐν μοναῖς ὁσίων, ἔνθα φῶς τὸ ἄδυτον, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἔνθα πέφυκε· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πατέρες πανεύφημοι σαρκός, τὰς ὁρμὰς μαράναντες, ἀγγελικῶς διηγάγετε, ζωῆς τὸ στάδον, ὡς Ἥλιος πάλαι, τὸν νοῦν καθηράμενοι, ἀπαύστοις πρὸς τὸ θεῖον ταῖς νεύσεσι· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα κατελίπετε τερπνά, Χριστὸν ἀγαπήσαντες, οὐ ψυχικῶς ἐκκολήθητε, ὀπίσω ἔνδοξοι, ὡς Θηβαῖος Παῦλος, ὃ καὶ προσηνέχθητε· ὡς θύματα ἄγνὰ καὶ εὐπρόσδεκτα· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἔνθεος ἡ ζωὴ σου, καὶ πανίερον σου τὸ τέλος, Ἰωάννης σοφὲ· ἐν αὐτῷ γὰρ πᾶσα, τῶν πιστῶν ἡ πληθὺς συναχθεῖσα, ὡς ἔβλεπεν ἄπνουν ἐν κλίνῃ σε, ῥήμασι γοεροῖς ἀνεβόα· δὸς τελευταῖον λόγον τοῖς δούλοις σου Ἀγιε· δίδαξον ποῦ καταλείπεις τὰ τέκνα σου Πάτερ, ἃ ᾤκτειρας, ὡς Πατὴρ ὄντως συμπαθὴς καὶ φιλόστοργος. Ὅμως κἂν ᾧδε τῷ τάφῳ καλύπτῃ, ἀλλ' ἄνω σε πάντες πλουτοῦμεν προστάτην, καὶ πρεσβευτὴν πρὸς Θεόν, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ι'. 7)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὧ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ

βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῶ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὥς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πεποιθότες ἐπ’ αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'. 7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Λιτή. Ἦχος α'. Τοῦ Ὁσίου.

Περικυκλοῦντες τὴν λάρνακα τῶν λειψάνων σου, μοναστῶν φωστήρ Ἰωάννης σοφέ, καθάπερ πάλαι τὸν τάφον τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, οἱ τούτου ἑγγονοὶ· οὐ δάκρυα χέομεν, οὐδὲ θρήνοις κοπτόμεθα, ἀλλὰ χαρᾶς ἀπλέτου πληρούμεθα· ἅπαντες πλουτοῦντες ἐξ

αὐτῆς τὰς ἰάσεις, καὶ δοξάζοντες τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἐνθέως, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τοῦ θεοφόρου Πατρός, ψαλμικῶς τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, καὶ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, βοήσωμεν λέγοντες· Χαίροις, ὁ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὧμων ἀράμενος, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν παλαιὸν σὺν ταῖς ἐπιθυμίαις συσταυρώσας ἄνθρωπον· χαίροις, φωστήρ τῆς Κρήτης παμφαέστατε, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀγαλλίαμα φαιδρὸν· χαίροις, νοσοῦντων ἐπίσκεψις, καὶ θλιβομένων χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις· τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου πιστῶς, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ περιστάσεως λύτρωσαι, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου Πάτερ, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Ὁσίων. Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ στίφος τῷ μοναζόντων, ποιμνη δὲ χόρευε Χριστοῦ ἢ ἐν τῇ Κρήτῃ, κατέχουσα ἐν κόλποις ὡς θησαυρὸν ὑπέρλαμπρον τῆς εὐσεβείας τοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ σοφοὺς ἀσκητὰς· ἀνύμνησον τῶν αὐτῶν κατορθωμάτων τοὺς ἀγῶνας, καὶ κήρυξόν τε τὰ θαύματα, τὰ ὑπ' αὐτῶν τελούμενα, ἀπαύστως καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνακραζόν· Κύριε δόξα Σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, Σοῦ τῇ ἀηττήτῃ δυνάμει, κραταιωθέντες οἱ Ὅσιοι, τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας, γενναίως ἐνεκαρτέρησαν, καὶ τοὺς στεφάνους αὐτῶν, τῆς

ἀσκήσεως ἐνεδύσαντο· διὰ τοῦτο εἰς αἰῶνας, δοξάζουσι τὴν δυναστείαν σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Θεία χάρις ἀπηώρητο ἐπὶ τῇ θήκῃ τῶν λειψάνων ὑμῶν, ἡγιασμένοι Ὅσιοι· διὸ καὶ εἰς ὁσμὴν μύρου τῶν θαυμάτων ὑμῶν δραμούμεθα, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν ἀρυόμενοι· ἀλλὰ Πατέρες πανσεβάσμιοι, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίου

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Σῶν Ὁσίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Τῶν Ὁσίων. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντα, τὰ τοῦ βίου ἀληθῶς, διὰ τὸν Χριστὸν ὃ Πατέρες, ἐγκατελίπετε, ὕλην τε τὴν ρέουσαν κατεφρονήσατε, καὶ πτωχείαν ἀμέτρητον, ἠνέσχεσθε ἵνα, ὄλβον ἀναφαίρετον ἐν τῇ ἀλήκτῳ ζωῇ, λάβητε σὺν πᾶσι Ἀγίοις, ὅταν ἔλθῃ κρῖναι τὰ ἔργα, πάντων ὁ Κριτὴς ὁ εὐδιάλλακτος.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων Ἀπόστο.

Ἐνδον, τῆς καρδίας ἀληθῶς, ἔχοντες Πατέρες τὸν ζῆλον, τὸν ἐπουράνιον, κόνιν τέφραν, ὄναρ τε, πάντα τὰ γῆϊνα, καὶ σκιᾶς ἀσθενέστερα, λελόγισθε εἶναι· ὅθεν ἐμίσήσατε ταῦτα πανόλβιοι· νῦν δὲ εἰς αἰῶνια

όντες, καὶ ἡμᾶς τὸν Κύριον τούτων, καταξιώθῃναι ἱκετεύσατε.

Στ.: Οἱ ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ Ὅσιοί Σου ἀγαλλιάσονται.

Ὅσοι Πατέρες εὐσταλῶς, τὴν τῆς ἐρημίας στενὴν τε καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, χαίροντες διήλθετε καὶ εὐφραινόμενοι, πρὸς τὰ ἄφθαρτα ἔχοντες, τὸν νοῦν ἐστραμμένον, καὶ πρὸς τὰ οὐράνια θεῖα σκηνώματα· ἔνθα νῦν, Ἀγίων τοῖς δήμοις, συνεπαγαλλόμενοι, μνεῖαν καὶ ἡμῶν ποιεῖσθε πανσεβάσμιοι.

Δόξα. Ἦχος δ'. Τοῦ Ἁγίου

Ἐν τῇ καρδίᾳ σου Πάτερ, τὸ θεῖον πῦρ εἰσδεξάμενος, τὴν τῶν ἐντολῶν ἐργασίαν, πυρσὸν ἀνῆψας ὑπέρλαμπρον· ὅθεν καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, ὀλολαμπῆς ἐχρημάτισας· οὐκ ἔδει γὰρ τεθεῖναι τὸν λύχνον ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ὡς λυχνίαν τὴν Κρήτην χρησάμενος, φέρων σεαυτὸν ἐπέθηκας, φαίνων πᾶσι, τοῖς ἐν τῇ Κρήτῃ Ὅσιε Πάτερ· κἀντεῦθεν τοὺς ἐξ ἀπάσης γῆς καὶ θαλάσσης, πρὸς τὴν σὴν μάνδραν ἐχειραγώγησας, καὶ ἐν ταῖς ἐν ἐνθέοις σου διδαχαῖς, τὴν τοῦ Εὐαγγελίου τρίβον ὁδεύειν ὠδήγησας. Διὸ Πατέρων κλέος Ἰωάννη σοφὲ, τῷ τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος φωτὶ παριστάμενος, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων πρέσβευε, τῶν ἐν τῷ βίῳ δεινῶν ῥυσθῆναι, καὶ πρὸς φῶς καταντῆσαι τὸ ἀνέσπερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Νεῦσον παρακλήσει σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως

ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ
βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν
κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σὲ
προσκαλούμενοι, σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς
βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ
καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Τοῦ Ἀγίου. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τοῖς ἐν Κρήτῃ εὐχέτης καὶ τοῦ κόσμου ὑπέρμαχος,
καὶ ἡγιασμένος ἐφάνης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν
Ἰωάννη· νηστεία ἀγρυπνία προσευχῇ, οὐράνια
χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ
τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι· δόξα τῷ
ἀναδείξαντί σε ἱερόν, δόξα τῷ σὲ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ ἐν
τοῖς πέρασι τοῦ κόσμου, προστάτην θερμὸν
ἀναδείξαντι.

Δόξα. Τῶν Ὁσίων. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἡ μεγαλόνησος, Κρήτῃ εὐφραίνεται, ὅτι ἐν ὄρεσιν,
αὐτῆς ἐνίκησαν, τὸν πολυμήχανον ἐχθρόν, Πατέρες οἱ
θειότατοι, δάκρυσι νηστείαις τε, προσευχαῖς καὶ
δεήσεσιν· ὅθεν καὶ τὰ πνεύματα, σὺν Ἀγγέλοις
ἀγάλλονται, τὰ λείψανα τὰ θεῖα δὲ τούτων, ῥῶσιν
χαρίζουσι τοῖς κάμνουσι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν,
ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ
σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ

Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἐν τῇ ἀσκήσει σου, πάντας ἐξέπληξας, τὴν ὑπερθαύμαστον, Πάτερ ὁρῶντάς σου, διαγωγὴν καρτερικός, καὶ πρᾶος ἀναδέδειξαι, ὅσιος καὶ ἄκακος, καθαρὸς καὶ ἀμίαντος, πύργος ἀκατάσειστος, Ἰωάννη ἐν θλίψεσι· διὸ καὶ νῦν μεγίστην λαμβάνεις, δόξαν παρὰ τοῦ στεφοδότου Χριστοῦ.

Δόξα. Τῶν Ὁσίων. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐβαπτίσθητε τρισῶς, τὸ τρίτον βάπτισμα σαφῶς, δι' ὑδάτων καὶ πυρός, καὶ Θείου Πνεύματος τὸ πρῖν, ἐκ τῶν δακρύων τὸ δεύτερον ἐν τῇ Κρήτῃ, ἀσκήσαντες στερρώς, καὶ διανύσαντες, ἰσαγγελον ἐν γῇ, βίον μακάριοι· καὶ ὥσπερ θεῖα θύματα τὸ τρίτον, ἐν τῷ σπηλαίῳ τυθέντες Χριστὸν τὸν Θεόν· Αὐτὸν ἀπαύστως, ἐκδυσωπεῖτε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τρικυμίαις τῶν παθῶν, ὁ ἀσυνείδητος ἐγώ, χειμαζόμενος ἀγνή, ἐπικαλοῦμαι σε θερμῶς· μὴ μὲ παρίδῃς τὸν δείλαιον ἀπολέσθαι, ἄβυσσον ἐλέους ἢ τέξασα· πλήν Σου γὰρ ἄλλην ἐλπίδα οὐ κέκτημαι· μὴ οὖν ἔχθοις ἐπίχαρμα καὶ γέλως, ὁ πεποιθὼς σοι

ὀφθήσομαι· καὶ γὰρ ἰσχύεις, ὅσα καὶ βούλει, ὡς
Μήτηρ οὖσα τοῦ πάντων Θεοῦ.

*Μετὰ τὴν β' Στιχολογία, Κάθισμα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος
πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.*

Τοὺς ἰδρώτας καὶ πόνους τοὺς σοὺς σοφέ, νοερῶς
θεωροῦντες πάντες πιστοί, πάσης κατανύξεως, τὰς
ψυχὰς ἐμπιπλάμεθα, καὶ πρὸς θείους ὕμνους, καὶ
δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, Ἰωάννη
μακάριε, πόθῳ ἐγκαρδίῳ, ἑαυτοὺς σιγκυνοῦμεν,
ῥοδαῖς σε γεραίροντες, καὶ πιστῶς ἐκβοῶντές σοι, ὡς
Κυρίου θεράποντι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
παισμάτων ἅφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν Ὁσίων. Ὅμοιον.

Τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος περιφανῶς, πυρσευθέντες
Πατέρες φωτοειδεῖς, τὸ σκότος ἐλίπετε, ἡδονῶν τὸ
βαθύτατον, καὶ φωστήρες ἔργοις, ἐνθέοις
πυρσεύοντες, τῶν πιστῶν καρδίας, μακάριοι ὥφθητε·
ὄθεν τὴν φωσφόρον, καὶ σεπτὴν ὑμῶν μνήμην,
γεραίρομεν σήμερον, καὶ συμφώνως κραυγάζομεν·
θεοφόροι πανόλβιοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τῶν παισμάτων ἅφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν Σῇ γαστρί, συλλαβοῦσα
ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, Τὸν τὸν
κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα

διέποντα, καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν πάντα
ἐκτρέφοντα· ὅθεν δυσωπῶ Σε, Παναγία Παρθένε, καὶ
πίστει κραυγάζω Σοι, τοῦ ῥυσθῆναι πταισμάτων μοι,
ὅταν μέλλωμεν κρίνεσθαι· Δέσποινα Παρθένε ἀγνή,
τὴν Σὴν βόηθειαν τότε μοι δώρησαι, καὶ γὰρ δύνασαι
ὅσα θέλεις πανάμωμε.

*Μετὰ τὸν Πολυέλεον,
Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.*

Τῶν Κρητῶν προΐστασθε, σκέποντες τούτους, ἀπὸ
πάσης θλίψεως, ἀπολυτρούμενοι ἡμᾶς· καὶ ἐκ φθορᾶς
καὶ κακώσεως, Πατέρες θεῖοι, τῆς Κρήτης ὑπέρμαχοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ πρεσβεία
ἔτοιμος, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ Σέ· ἀπὸ κινδύνων με
λύτρωσαι, καὶ μὴ παρόψη, ἢ πάντων βοήθεια.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν
Ὁσίων Αὐτοῦ.*

Στ.: *Οἱ ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ
οἱ Ὅσιοί Σου ἀγαλλιάσονται.*

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον: *Εἶπεν ὁ Κύριος
τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς· πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ
Πατρός μου...*

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τῶν Σῶν Ὁσίων...

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος β'. Στ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἠγάπησας Ἰωάννη, τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν, καὶ ἔξω κόσμου ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα· καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον Θεοῦ, θεῖον ἀνεδείχθης, καὶ ὢν αἰεὶ ἠνωμένος φωτί, φῶς προσελάμβανες, καὶ τρανώτερον τοῦ μακαρίου ἔτυχες τέλους, πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν Ἀγίων β'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀγγέλων ισότιμος γεγονώς, καὶ τῷ θείῳ Θρόνῳ Ἰωάννη παρεστηκώς, ἀρωγὴν μοι πέμψον ἀνυμνήσαι, τὴν ἀϋλώδη σοφὴ πολιτείαν σου.

Γῆν τὴν φθειρομένην καταλιπὼν, γεῶδη τε πάντα, καὶ γονέων τὸ εὐγενές, τῶν γῆθεν ἀναλύσας νῦν τυγχάνεις, Ἀγγέλων μάκαρ ὁμοδίαιτος.

Δέμας ἐκδαμάσας Πάτερ τὸ σόν, ἐγκρατείας πόνοις ὥς ἀδούλωτον ἐντελῶς, δέδωκας τῶν τῇδε τῷ Δεσπότη, οὐ γὰρ δεολεύειν γηϊνοῖς δεδίσασαι.

Θεοτοκίου.

Ἐλύθη τῆς Εὐας ἡ ἐν Ἐδέμ, ἀρὰ Θεοτόκε, τεξαμένης Σου τὴν χαράν, τὴν ὄντως· διό Σε κατὰ χρέος, ὥς εὐεργέτην ἡμῶν μεγαλύνομεν.

Τῶν Ὁσίων. Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀκτῖνά μοι βράβευσον, φωτοειδῇ ἀκατάληπτε, Τριάς
ἢ φωτίζουσα τὴν κτίσιν ἅπασαν, τὴν πανήγυριν, νῦν
τῶν σεπτῶν Πατέρων, ὅπως δι' αἰνέσεως
ἐγκωμιάσαιμι.

Μονὴν τὴν αἰώνιον, ὑμεῖς θερμῶς ἐποθήσατε, καὶ
θεῖα σκηνώματα Πατέρες Ἅγιοι· ἐνθα πέφυκε, χορὸς
ὁ τῶν Ἀγίων· ὅθεν ἀγαλλόμενοι ταῦτα κεκλήρωσθε.

Ἀνδρείως ἀντέστητε, τοῖς διαβόλου παλαίσμασι· διὸ
νενικήκατε τῇ βοηθείᾳ σοφοί, τοῦ παντάνακτος,
Χριστοῦ τοῦ Ἀθλοθέτου· πααρ' Οὗ καὶ τὸν στέφανον
καλῶς εἰλήφατε.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς ἄκραντε, πάσης ὀργῆς τε καὶ θλίψεως,
καὶ πάσης κακώσεως, καὶ ἐκ παντὸς πειρασμοῦ, τοὺς
ικέτας Σου, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα Σου τὸν ἄσπορον
τόκον δοξάζομεν.

Ὠδὴ γ'. Τοῦ Ὁσίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ζῶν νεκρὸς λελόγισαι, τῇ ἐγκρατεῖᾳ τοῦ σώματος·
διὸ θανὼν ζῆς μετὰ Ἀγγέλων, εἰς αἰῶνας μακάριε.

Ἦστραψας τοῖς πέρασι, φωτοφανῆς ὥς τις ἥλιος, καὶ
πανταχοῦ, τὰς τῶν σῶν θαυμάτων, λαμπηδόνας
ἐξέχεας.

Θησαυρὸν πολῦτιμον, ἢ τῶν Κρητῶν κληρουχία σε,
ἔχει σοφέ, καὶ τοῖς τῶν λειψάνων, θαυμασίοις
φαιδρύνεται.

ἵνα τὴν οὐράνιον, κληρονομήσας ἀπόλαυσιν,
Πάτερ σοφέ, τοῖς γηϊνοῖς πάντα, τὰ γεώδη κατέλιπες.
Θεοτοκίον.

Κλίμακά Σε πάναγνε, ὁ Ἰακῶβ ἐθέασατο, δι' ἧς
Χριστός, τὴν καταφθαρεῖσαν, φύσιν καταβὰς
ἠλευθέρωσε.

Τῶν Ὁσίων. Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους.

Τῶν θείων ὑμῶν κατορθωμάτων, τὸ πλῆθος
ἀδύνατον εἰπεῖν· ἐζήτε γὰρ ὡς Ἄγγελοι· διὸ ὑμᾶς
ἐδόξασεν, ὁ Παντοκράτωρ Κύριος, ἐπουρανίοις
χαρίσμασιν.

Ὡς θεῖοι φωστῆρες ὧ Πατέρες, ἐν Κρήτῃ ἐλάμψατε
σοφοί, οὐ μόνον ἐν τοῖς ὅρεσιν, ἀλλ' ἐν παντὶ καὶ
πάντοτε, τόπῳ καὶ χώρᾳ ἅπαντας, καταφωτίζοντες
πάνσεπτοι.

Λύσιν τῶν πολλῶν ἡμῶν σφαλμάτων, εὐχαῖς τῶν
Ὁσίων ἡμῖν δός, δεσμῶν τῶν τῆς σαρκὸς ἡμῶν, μετὰ
τὴν λύσιν Κύριε, ὅπως ζωῆς τῆς κρείττονος, ἀξιοθῶμεν
οἱ τάλανες.

Θεοτοκίον.

Οὐ κέκτημαι δάκρυα τοῦ κλαῦσαι, τὰ παιίσματα
οἷμοι τὰ ἐμά, τὰ τὴν ψυχὴν μου βλάπτοντα· διὸ εἰς Σὲ
τὴν εὐσπλαγχνον, πᾶσαν ἐλπίδα πάναγνε, ὁ δυστυχῆς
ἀνατίθημι.

Κάθισμα. Τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σαρκὸς ἐκμαράνας τὰς ἡδονάς, καὶ τὰ πάθη νεκρώσας ζήλω Θεοῦ, ὅλον καθιέρωσας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου, ἀγκιστὰς καὶ πλοῦτον οὐδὲν λογισάμενος, πάντα καταλείψας, τοῦ κόσμου τὰ ῥέοντα· ὅθεν ἀνεδείχθης, Ἰωάννη τρισμάκαρ, Κρητῶν κλέος τίμιον, Ἀσωμάτων συνόμιλος, ὧν χοροῖς ἀγαλλόμενος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφειν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν Ὁσίων.

Τοὺς δεσμοὺς διαρρήξαντες τῶν παθῶν, ἐκολλήθητε πόθῳ τῶν ἀγαθῶν, δόξαν ὑπερκόσμιον, ἐν Χριστῷ ἐνεδύσασθε, ἐξ οἰκείων πόνων, εὐρόντες ἀνάπαυσιν, ἐγκρατείας πόνοις, τυχόντες τῆς ἄνω ζωῆς· ὅθεν ἐπαξίως, συνευφραίνεσθε ἅμα, ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, γηθοσύνως ἐν ἁσμασι, τῷ Θεῷ παριστάμενοι, θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, τῶν παισμάτων ἄφειν αἰτήσασθε, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ· χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλική· κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμὺς ἀλουργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε· χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστὰς ἀγλαόμορφε,

ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκήνωμα· χαῖρε
μόνη, ψυχῆς ἡμῶν ἡ εὐπρέπεια.

Ὁδὴ δ'. Τοῦ Ὁσίου. Σὺ μου Χριστέ.

Λαῖτμα σφοδρόν, πρὶν Ἐρυθραῖον ἐμέρισεν, ὁ
Προφήτης, Μωϋσῆς ρυόμενος, ἐκ τῆς Αἰγύπτου τὸν
Ἰσραήλ, Σταυροῦ τῇ δυνάμει· σὺ δ' ὦ Ἰωάννη
μακάριε, ἔβης ἐπὶ θαλάσσης, πλέων ὡς δι' ὀλκάδος,
τοῦ Δεσπότου σου πίστει νευρούμενος.

Μαθητευθεῖς, τῷ μεθιστάναι διδάξαντι, τοῖς
κτωμένοις πίστιν ὡς σινάπεως κόκκον, τὰ ὄρη καὶ
τοὺς βουνούς, Ἰωάννη μάκαρ, τὸ σῶμα πίστει
καθώπλισας, καὶ γέγονας ὁδίτης, ἀποντίστως
θαλάσσης, ἐξιστῶν τοὺς ὀρῶντάς σε Ὅσιε.

Ναίων ποτέ, ὁ Ἰωνᾶς θείῳ νεύματι, ἐν θαλάσση, τῷ
κήτει ἐφέρετο, σῶμα κτωμένῳ τε καὶ πνοήν, σὺ δὲ
θεοφόρε, ἐφέρου νῦν ἐν τοῖς κύμασι, δι' ἄπνοος
παλίου· θαυμαστός ἐν Ἀγίοις, Σὺ ὑπάρχεις Χριστέ ὁ
Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίου.

Ὅλην ἐν Σοί, νῦν τὴν ἐλπίδα μου τίθημι, Παναγία,
σῶσόν με πρεσβείαις Σου, ἢ τὸν Θεὸν τέξασα σαρκί,
καὶ πρὸς τρίβους θείας, τὸν ἄθλιον καθοδήγησον, ἵνα
Σοι κατὰ χρέος, ἐκβοήσω τὸ Χαῖρε, τοῦ Ἀγγέλου
Παρθένε σωζόμενος.

Τῶν Ὁσίων. Τὴν ἀνεξιχνίασιν.

Σεπτοὺς ἀντιλήπτορας καὶ βοηθοὺς, ἔχουσα ἡ Κρήτη πρὸς Κύριον, ὑμᾶς Πατέρες, ὑπὲρ πάντων πρεσβευτάς, ῥῶσιν λαμβάνει πάντοτε· ὅθεν καὶ γεραίρει ὑμῶν τὰ λείψανα.

Ἰατρεῖον ἄσυλον παντοδαπῶν, νόσων τὰ ὑμέτερα λείψανα, οἱ ἐν τῇ Κρήτῃ, κεκτημένοι εὐλαβῶς, σεπτῶς πανηγυρίζομεν, τὴν μνήμην ὑμῶν πανσεβάσμιοι.

Ἐνδον ἐν καρδίᾳ Πατέρες σεπτοί, ἔχοντες τὸν φόβον τῆς κρίσεως, τῆς ἀδεκάστου, καθ' ἐκάστην τὸν Κριτὴν, πένθει ἐξευμενίζετε· ἄληκτον χαρὰν διὸ εὔρατε.

Θεοτοκίον.

Ῥῥσαί με πανύμνητε ἡ τὸν Θεόν, ἄκραντε Παρθένε κυήσασα· πάσης ἀνάγκης, καὶ παντοίων πειρασμῶν, νόσου δεινῆς καὶ μάστιγος, φθόνου καὶ θυμοῦ τὸν ἱκέτην Σου.

Ὁδὴ ε'. Τοῦ Ὁσίου. Φώτισον ἡμᾶς.

Πύλην τὴν στενὴν, καὶ ὁδὸν διελθὼν Ὅσιε, τὴν τεθλιμμένην τε καὶ δύσβατον πύλην εὔρες, ἀκωλύτως τὴν οὐράνιον.

Ῥόδον ὡς λαμπρόν, ἡ Κρητῶν σε Πάτερ Ὅσιε, κληρουχία φέρει χαίρουσα, ἐγκαυχωμένη, τοῖς ἐξαισίοις τῶν θαυμάτων σου.

Τίς ἐν συμφοραῖς, θεοφόρε ἀπεκέχρητο τὴν παναγίαν σου ἐπὶ κλησιν, καὶ οὐκ εὐθέως ἐρρύσθη, τῇ προστασίᾳ σου;

Θεοτοκίου.

Ἐγὼ τὸν ἡμῖν, ἡ τεκοῦσα τὸν οὐράνιον, τὴν παναθλίαν μου ὑέτισον ψυχὴν, τῇ δρόσῳ ἀγνῇ, τῶν θείων πράξεων.

Τῶν Ὁσίων. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οἱ πόθῳ τὸ ὄνομα, ὑμῶν ἐπικαλούμενοι, οἱ ἐν τοῖς κινδύνοις, θεοφόροι, πάντες εὐθέως τὴν παρ' ὑμῶν ἄρωγὴν, πλουσίως λαμβάνουσι· διὸ νῦν τοὺς ἱκετεύοντας, τῶν δεινῶν ἐκλυτρώσασθε.

Μυρίζουσιν Ὅσιοι, τὰ λείψανα ὑμῶν αἰεὶ, κρίνα τοῦ ἀγροῦ ὥσπερ Πατέρες· βρῦοντα μῦρα ἐν τῇ σορῷ, ὡς πηγὴ, ἀκένωτα· ὅθεν ἐξ αὐτῶν, πάντες ἀρυσώμεθα, ἵνα λάβωμεν ἴασιν.

Ὁ βίος ὑμῶν ἔνθεος, τὰ ἔργα δὲ πανθαύμαστα, ἐξέστη τὰ σύμπαντα ὁρῶντα, ἐνσάρκους ὄντας, ὑμᾶς ἐν γῇ ὡς βροτόν, ἄσαρκον νικῶντας τὸν ἐχθρόν, καὶ στερρόως ἐμμένοντας, τῇ ἀσκήσει σεβάσμιοι.

Θεοτοκίου.

Νῦν κράζοντα δέξαι με, βοῶντα μὴ ἀπώσῃ με, Παρθένε Μαρία μὴ παρίδῃς, τοῖς λυπηροῖς τε περιαντλούμενον, καὶ κατατρυχόμενον δεινῶς, τὸν πιστῶς προστρέχοντα, τῇ Σῇ σκέπῃ πανύμνητε.

Ἦδὴ σι'. Τοῦ Ὁσίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Λαμπρύνεται τῇ φαιδρᾷ, καὶ παμφαεῖ πανηγύρει σου, τὸ τῶν Κρητῶν μυστικῶς, φιλέορτον σύναταγμα,

Ἰωάννη πάνσοφε, καὶ τοῖς τῶν θαυμάτων, ἐξαισίοις ἀγλαῖζεται.

Χερσὶ ποιμένος σοφέ, θηρίον ὥσπερ τετόξευσαι, καὶ βέλος ἀγροικικόν, οὐρανὸν ἀνέωξε, τὰς πύλας σοι Ὅσιε, ἀσκητὰ καὶ Μάρτυς, Ἰωάννη παμμακάριστε.

Ὡς μέγαν ὡς θαυμαστόν, προστάτην ἡμῶν τιμῶμέν σε, ὡς κορυφὴν ἀσκητῶν, καὶ θεῖον ὠράϊσμα τῶν Μαρτύρων σέβωμεν, Ἰωάννη μάκαρ, Κυδωνίας τεῖχος ἄρρηκτον.

Θεοτοκίου.

Ὡς μόνην τῶν Σεραφεῖμ, ἐνδοξοτέραν ὑμνοῦμέν Σε, εὐλογημένη ἀγνή, Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, ἀσπόρως Θεόνυμφε, ὥσπερ αἱ χορεῖαι, Προφητῶν σαφῶς προήγγειλαν.

Τῶν Ὁσίων. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἀκούσαντες Πατέρες Θεόδοφοι, τὸ λέγον· ὅστις θέλει ὀπίσω μου, εὐθὺς ἐδράμετε, κόσμου ἀφέντες τὸ ἀμφίβληστρον, τοὺς μαθητὰς Κυρίου ὅλως μιμούμενοι.

Χριστοῦ τῷ ἔρωτι Ἅγιοι, τρωθέντες οὐ προείλεσθ' ἐν σώματι, ζῆν ἄλλ' ἐν πνεύματι· ὅθεν ὡς ἄλλοι ἀπόστολοι, τὸ ζῆν ἐν ἡμῖν, Χριστὸς ἐκραυγάζετε.

Οὐκ εἶχετ' ὅλως φιλόῦλον, πῦρ ἐν ὑμῖν ἄλλ' ὕδωρ ἀλλόμενον· λιταῖς οὖν Κύριε, καὶ ἡμῖν ταῖς τῶν Ὁσίων σου, δὸς ἐκ τούτου, ἵνα μὴ διψήσωμεν.

Θεοτοκίου.

Σὲ μόνην φέρων πανάχραντε, ἐλπίδα καὶ ἀσάλευτον
στήριγμα, Σὲ ἀπροσμάχητον, τεῖχος καὶ σκέπην καὶ
φύλακα, καὶ Σὲ ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀειπάρθενον.

Κοντάκιον. Τῶν Ὁσίων.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον, ἀγαλλομένη ἡ Κρήτη, ἑορτὴν
ὑπέρλαμπρον, τῶν θεοφόρων Πατέρων, ἅπασαν,
προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν· χαίρει γάρ, ὡς
κεκτημένη θησαυρὸν μέγαν, σορὸν θείαν τῶν
λειψάνων, ὑμῶν Πατέρες, Κρήτης τὸ καύχημα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν ἀσκητῶν τὴν καλλονὴν καὶ προστάτην,
Κυδωνιαίων οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, νῦν Ἰωάννην
στέψωμεν γηθόμενοι, σήμερον ἀπαίρει γάρ, πρὸς τὰς
θείας ἐπαύλεις, δωρεὰν ἰάσεων, ἀπονέμων τοῖς πίστει,
τὴν ἱερὰν πανήγυριν αὐτοῦ, ἐπιτελοῦσι, καὶ πόθῳ
γεραίρουσι.

Ὁ Οἶκος.

Τοὺς τοῦ Κυρίου ἀσκητὰς, ἅπαντες, ὃ φιλέορτοι,
συνελθόντες ἀσματικῶς ἀνευφημήσωμεν. Οὗτοι γὰρ
τὸ τοῦ Σωτῆρος ἐλαφρὸν φορτίον ἐπ' ὤμων ἀράμενοι,
καὶ τὴν γεηρὰν ἀπόλαυσιν ἀπώσάμενοι, τῷ τὰς ἡμῶν
ἀμαρτίας ἐν Σταυρῷ καθηλώσαντι, εὐθαρσῶς
ἠκολούθησαν, καὶ τὰ πάθη νεκρώσαντες τοῦ σώματος,
τὴν ψυχὴν ἀπηφθάρτισαν, καὶ συμπολῖται τῶν τῷ
Χριστῷ εὐαρεστησάντων ἐγένοντο· διὸ πρεσβεύουσι τῷ

Σωτῆρι διηνεκῶς, εἰρήνην σταθερὰν δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ παντί, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, τοῖς τούτους ἐκ πόθου γεραίρουσι.

Συναξάριον

Τῇ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων· Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου, καὶ τῶν συνασκησάντων αὐτῷ 98, τῶν ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ ἀσκησάντων.

*Τέλος εἴληφان οἱ Πατέρες ἐν Κρήτῃ,
ὡς ἀστέρες λάμπαντες ἐν τῇ ἐρήμῳ.
Ἑβδομάτῃ Ὀκτωβρίου μῦσε χαριτώνυμος Ἰωάννης.*

Ὠδὴ ζ'. Τοῦ Ὁσίου. Παῖδες Ἑβραίων.

Μέλη σαρκὸς καταμαράνας, τῆς ἀσκήσεως τοῖς πόνοις θεοφόρε, καὶ ψυχὴν πρὸς ὁδόν, ἰθύνας Παραδείσου, εὐλογητὸς κραυγάζεις νῦν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλσεσι Πάτερ διατρίβων, ὡς φιλέρημος τετόξευσαι ὡς ζῶον· καὶ τῶν γῆθεν λυθείας ἀπαίρεις πρὸς τὰ ἄνω, ἔνθα φαιδρῶς ἀκούεται, ἦχος τῶν ἐορταζόντων.

Ῥάως πληροῖς τὰς ἱκεσίας, τῶν αἰτούντων σου παμμάκαρ Ἰωάννη, τὴν φαιδρὰν ἀρωγὴν, ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσῃ, ὡς παρρησίαν κτώμενος, πρὸς Χριστὸν τὸν ζωοδότην.

Θεοτοκίον.

Κλίνην λυχνίαν καὶ παστάδα, Σὲ προέγραψε τῶν Προφητῶν τὸ στίφος, καὶ χρυσὴν κιβωτόν· ἡμεῖς δὲ

Σοὶ βοῶμεν· χαῖρε ἀγνή πανάμωμε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Τῶν Ὁσίων. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Γέραν δόξαν τε τιμὴν καὶ πλοῦτον ῥέοντα, ἐγκατελίπετε, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀκλινῶς, αἰὲ ἀτενίζοντες καὶ πόθῳ ψάλλοντες· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Βασιλεία ἡ οὐράνιος θεόφρονες, ὑμῖν δεδώρηται, ἀντὶ ἀγώνων πολλῶν, ἐν οἷς διηγάγετε ζωῆς τὸ στάδιον· διὸ ψάλλετε· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀρρώστιας ψυχικῆς κατατροχούσης με, δεινῆς μακάριοι, ταῖς ἱκεσίαις ὑμῶν, ταχέως λυτρώσατε, ὅπως κἀγὼ μελωδῶ· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίου.

Ῥῦσαι Δέσποτα πρεσβείαις τῆς τεκούσης Σε, τὸν πανοικτίρμονα, καὶ ἀγαθὸν Λυτρωτὴν, ἐκ πάσης με θλίψεως, καὶ τοῦ ἀσβέστου πυρός, τὸν ἀνάξιον· ὅπως δοξάζω πάντοτε, τὴν πολλήν Σου εὐσπλαγχνίαν.

Ἦδὴ ἡ'. Τοῦ Ὁσίου. Ἐπαπλασίως κάμινον.

Ὅρη βουνοὺς καὶ φάραγγας, διελθὼν Πάτερ Ὅσιε, μόνῳ τῷ Θεῷ εὐαρεστῶν ἐκάστοτε, εἰς ὅρος κατήνησας τῶν ἀρετῶν καὶ γέγονας, μέγας βοηθὸς τῶν σὲ τιμώντων παμμάκαρ, ἐκ πόθου καὶ βοῶντων·

ιερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σμῆνος λιπὼν μακάριε, ἅτε σφόδρα φιλήσυχος, τῶν συνασκητῶν ἐπὶ τὰ λῖαν δύσβατα, ὁρέων διέδραμες τῆς νήσου διαιτῶμενος, τοῖς ἀλσωδεστάτοις, καὶ πετρωδέσιν ἄντροις, κραυγάζων ἀσιγήτως· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαριεστάτην σήμερον, ἑορτὴν οἱ φιλέορτοι, ἐν τῇ πρὸς Θεόν, σοῦ μεταστάσει Ὅσιε, τελοῦμεν δοξάζοντες, Χριστὸν τὸν σὲ δοξάσαντα, καὶ ἐν κατανύξει, ἀεννάως βοῶμεν· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως τέτοκας, τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπαντα, Ὅν νῦν ἐκδυσώπησον, ὡς παρρησίαν ἔχουσα, τῶν ἁμαρτιῶν μου τὸ ἀμέτρητον πλῆθος κουφίσαι, καὶ εἰς πλάτος Παραδείσου εἰσάξαι, Παρθένε Θεοτόκε εὐλογημένη Κόρη.

Τῶν Ὁσίων. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἵνα τὸν Χριστὸν μόνον, τὸν Κτίστην, τῶν ὅλων καὶ Βασιλέα πάσης κτίσεως, κερδίσητε μακάριοι, τὰ πάντα ὥσπερ σκύβαλα, ἡγήσασθε ἐπόμενοι Παύλου τοῖς ἵχνεσι, μεθ' οὗ νῦν, τὸν Δεσπότην ὁρᾶτε, ἐν τῇ ἀθανάτῳ, μονῇ ἀκαταπαύστως.

Ἦρθητε Πατέρες εἰς τὸ ὕψος, τὸ μέγα τῶν ἀρετῶν ἐκτιναζάμενοι, ὕλην τὴν ὀλέθριον· ὅθεν καὶ ὁ ὕψιστος, Θεὸς τὴν ἄνω οἴκησιν, ὑμῖν δεδώρηται· ὃν χαίροντες, ἀπαύστως ὑμνεῖτε, μετὰ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Λάμπων θεαρχία ταῖς καρδίαις, τρισήλιε πάντων τῶν ὑμνούντων σε, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, τὴν ἀπεριόριστον, πανευλαβῶς καὶ ἄναρχον, σέβειν ἐκάστοτε, οὐσίαν, ἣν καὶ νῦν προσκυνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἷμοι ὃ ψυχὴ μου παναθλία, τῷ ζόφῳ τῆς ἁμαρτίας ὅλη πάντοτε, ἀναίσθητος κατάκεισαι! ἕως καιρὸς ἐπίστρεψον, καὶ τῷ Σωτῆρι βόησον· σῶσόν με Κύριε, Μητρός Σου τῆς πανάγνου πρεσβείαις, ἵνα Σὲ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Μεγίστας ἀντιδόσεις παρὰ Θεοῦ, Ἰωάννη παμμάκαρ ἀπείληφας, πόνων τῶν σῶν, πᾶσι ἐν θαλάσῃ τε καὶ ἐν γῇ, διηνεκῶς προΐστασθαι, καὶ λυτροῦσθαι τούτους ἐκ συμφορῶν, εἰ μόνον ἐκ καρδίας, πιστῶς ἐπικαλοῦνται, σὲ τὸν ἀπαύστως προστατεύοντα.

Ἐξέστησαν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, καθορῶσαι τὴν σὴν ὑπερθαύμαστον, διαγωγὴν, σὰρκα γὰρ φερόμενος ὕλικήν, τοὺς ἀσωμάτους ἔφθασας, τῇ ὑπεραϋλῳ καὶ θαυμαστῇ, Πάτερ ἀκτημοσύνη, ἣ Οὐρανῶν τὰς πύλας, ἀνεμποδίστως σοὶ ἀνέωξε.

Τίς ἄρα οὐκ ἐξέστη Πάτερ βροτῶν, τῷ φρικῶδει καὶ
θείῳ θεάματι, μία ῥοπῇ, πλῆθος ἀναλῦσαι
συνασκητῶν, ἐν διαφόροις ὅρεσιν, ἐνδιατριβόντων καὶ
πρὸς μονήν, μίαν κατοικισθῆναι, σὺν σοὶ τῆς ἄνω
δόξης· ὡς θαυμαστὸς εἶ ἐν Ἀγίοις Χριστέ.

Ἡγύσθης πρὸς τὰ ἄνω Πάτερ σκηνάς, τοῖς τιμῶσί σε
νέμων ἐκάστοτε, λύσιν κακῶν, ἴασίν τε σώματος καὶ
ψυχῆς· διὸ Κρητῶν ἀγλάϊσμα, κάμοῦ τὸ δυσίατον τῶν
παθῶν, θεράπευσον καὶ δέξαι, τὸν δὲ τὸν αἶνον
ὥσπερ, τὴν τοῦ τοξεύσαντος μετάνοιαν.

Θεοτοκίου.

Σωτῆρα ἡ τεκοῦσα καὶ λυτρωτὴν, τῶν ἀνθρώπων
Παρθένε πανάμωμε, ῥῦσαι ἡμᾶς, πάσης ἐπηρείας τοῦ
πονηροῦ, καὶ πρὸς τὰς θείας ἴθυνον, τρίβους Θεοτόκε
Σοὺς ὑμνητάς, ἵνα Σοι κατὰ χρέος, τὸ χαῖρε τοῦ
Ἀγγέλου, ἐν πίστει μέλπωμεν σωζόμενοι.

Τῶν Ὁσίων. Ἀπας γηγενής.

Ῥῶσιν τῆς ψυχῆς, Χριστέ καὶ τοῦ σώματος πᾶσι τοῖς
κάμνουσιν, δὸς ὁ διὰ ἔλεος, πολὺ τὸν κόσμον φθορᾶς
ῥυσάμενος, ταῖς ἱεραῖς δεήσεσι, τῶν θεραπόντων σου,
εὐμενῆς τε, φάνηθι τοῖς κράζουσιν, ἐκ καρδίας
θερμῆς τὸ ἰλάσθητι.

Ὅρη καὶ βουνοί, πεδία καὶ φάραγγες, Κρήτης
αἰνέσατε, σήμερον τὸν Κύριον, τὸν δεδωκότα ἰσχὺν
καὶ δύναμιν, τοῖς θεοφόροις ἅμαχον κατὰ τοῦ
δράκοντος, τοῦ δολίου· οὗ καὶ ἡμᾶς λύτρωσαι, ταῖς
λιταῖς τῶν ὁσίων Σου Δέσποτα.

Τίς τῶν γηγενῶν, ἐξείπη τὰ θαυμάτα ὑμῶν
σεβάσμιοι; ὄντως ἀναρίθμητα, ἐστὶ καὶ θεία· ὅθεν
ἀγάμενοι, τὴν ἱερὰν πανήγυριν ὑμῶν γεραίρομεν, μετὰ
πόθου, λύσιν ἐξαιτούμενοι, τῶν πολλῶν καὶ δεινῶν
παραπτώσεων.

Τριαδικόν.

Ἡ ζωαρχική, Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σῶσον τοὺς
δούλους Σου, καὶ ἐκ πάσης θλίψεως, πάντας
συντήρει καὶ διαφύλαττε, ταῖς ἱεραῖς δεήσεσι τοῦ
οὐρανόφρονος, Ἰωάννου, καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ, ὧν
τὴν μνήμην γεραίρομεν σήμερον.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με ἀγνή, Θεὸν ἡ κυήσασα τὸν
πανοικτίρμονα, κείμενον ἀνάστησον, εἰς χάρος
Δέσποινα τὸν ἀνάξιον, τῶν ἀνυποίστων θλίψεων καὶ
τῆς κολάσεως, τοῦ ἀσβέστου, πυρὸς μὲ ἐξάρπασον,
ἵνα πίστει καὶ πόθῳ δοξάζω Σε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῦ Ὁσίου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῶν ἀσκητῶν τιμήσωμεν,
Κρητῶν τὸν ἄσυλον πλοῦτον, τὸν πάνσοφον Ἰωάννην,
Κυδωνιῶν κραταίωμα, διπλοῦν γὰρ στέφος εἴληφε,
δισσῶς πολιτευσάμενος, ἀθλητικῶς καὶ ὁσίως· ὅθεν
ἀξίως τιμᾶται.

Ἔτερον. Τῶν Ὁσίων.

Πατέρες παμμακάριστοι, τῆς Κρήτης τὸ κραταίωμα,
Κυδωνιέων τὸ κλέος, καὶ ἱατροὶ τῶν νοσοῦντων, τὰ
πάθη θεραπεύσατε, ἐμῆς ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ

πρὸς ζωὴν τὴν κρείττονα, καθοδηγήσατε πάντας, τοὺς ἑορτάζοντας πόθῳ.

Θεοτοκίον.

Παρθένε παναμώμητε, Κυρία μου καὶ Δέσποινα,
τὸν Σὸν Υἱὸν ἐκδυσώπει, σὺν τῷ σεπτῷ Ἰωάννῃ,
πειρατηρίων ρύσασθαι, παντοίων τοὺς ὑμνοῦντάς Σε,
καὶ αἰωνίων τεύξασθαι, τῶν ἀγαθῶν Παναγία, δύνασαι
γὰρ ὅσα θέλεις.

Αἶνοι. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, τὸν
θαυμαστὸν προστάτην, Ἰωάννην τὸν θεῖον, τῆς Κρήτης
καὶ γὰρ οὗτος Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν Σωτῆρα καὶ
Κύριον, ὑπὲρ αὐτῆς ἱκετεύει ἐκ πειρασμοῦ,
λυτρωθῆναι καὶ κολάσεως.

Ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει σοῦ τὴν πανένδοξον, καὶ
θεοφόρον μνήμην, ἐκτελούντων μὴ παύσῃ,
παμμακάρε Ἰωάννη τὸν Λυτρωτὴν, ἱκετεύων καὶ
Κύριον, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ
πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος.

Ἔτερα. Τῶν Ὁσίων.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων νῦν μιμησώμεθα, τάξεις
τὰς οὐρανίους, καὶ στησώμεθα μίαν, χορείαν μετὰ
πόθου δεῦτε πιστοί, καὶ πιστῶς εὐφημήσωμεν, χορὸν
τῶν θείων Πατέρωνς τὸν ἐκλεκτόν, τὸν τὴν Κρήτην
ἐκλαμπρύναντα.

Ἡ ἐκατόμπολις Κρήτη τέρπεται σήμερον, τοὺς
ἐκατὸν πλουτοῦσα, στερεοὺς θείους πύργους,

Πατέρας τοὺς Ἁγίους τοὺς ἐν αὐτῇ, θαυμαστῶς ἐναθλήσαντας, καὶ ἐκλαμπρύναντας ταύτην ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τοῖς θείοις κατορθώμασι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, θεία ἐμπνεύσει εἰς Κρήτην συνελθὼν, ἐν μιᾷ πίστει καὶ μιᾷ καρδίᾳ, διὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο· καὶ τοὺς τῆς νίκης στεφάνους, ἐν μιᾷ ῥοπῇ παρὰ τοῦ στεφοδότου Χριστοῦ ἐκομίσαντο· οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· ὦ θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτου τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τὸ καύχημα καὶ σέμνωμα τῆς Κρήτης, Κυδωνίας ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν παισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάρια.

Τῶν θείων Πατέρων θεῖον βλαστὸν, ἀσκητῶν τὸ κλέος, καὶ τῆς Κρήτης τὴν καλλονήν, τὸν θερμὸν προστάτην, τῶν ἐπικαλουμένων, τὸν μέγαν Ἰωάννην πάντες ὑμνήσωμεν.

Τοὺς ἐν Κρήτῃ λάμψαντας θαυμαστῶς, Ἁγίους
Πατέρας, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί· τούτους γὰρ
προστάτας, ἐνθέρμους πρὸς τὸν Κτίστην, ἔχομεν οἱ
τιμῶντες αὐτοὺς ἐκ πίστεως.

